

свойта чашка, позлатена
отъ настъпилия день . . .

А сега . . .

*При послѣднитѣ звукове, Човѣкътъ се спира,
поглежда къмъ избуялата лѣска, безъ да вижда
славей, взира се въ потока, послѣ поглежда момината
сълза и се усмихва.*

Човѣкътъ.

Какъ красивъ е горскій миръ! —
миръ въ душата, сѣкашъ, влива . . .
отъ упоренъ трудъ — подиръ
какъ се сладко отпочива!

*Той се отпуща на мѣха, послѣ обляга кжд.
рава глава о дѣнера на стария букъ . . . Скоро очитъ
му се склопватъ и той заспива. До него лежи
разтворената му книга.*

Група брѣзи съ очудване го поглеждатъ, свеждатъ
едни къмъ други върхове и си шепнатъ:

Какво му се у насъ понрави? —
Ний сѣми сити сме на мракъ,
на гжби, червеи и мрави . . .

Мравитѣ.

Започнахте ли вие пакъ? —
Бездѣлницитѣ лекоглави!
Вий видѣхте ли какъ минѣ
къмъ нашия трудъ съ уважение?
Това човѣкъ се казва — нѣ!

Комарьтъ облизва си смукацето.

И вкусна кръвъ — съ съизвинение . . .